

IR-XIV.432.2.130.2021

DECYZJA nr 110/21
Zarządu Województwa Świętokrzyskiego
z dnia 18 sierpnia 2021 r.
w sprawie nadpłaty dofinansowania

podjęta przez Zarząd Województwa Świętokrzyskiego jako Instytucję Zarządzającą Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014-2020:

w składzie:

- 1) Andrzej Bętkowski – Marszałek Województwa Świętokrzyskiego
- 2) Tomasz Jamka – Członek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego
- 3) Marek Jońca – Członek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego

Na podstawie art. 138 § 1 ust. 1, art. 104 i art. 107 § 1-3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735), art. 60 pkt 6, art. 61 ust. 1 pkt 2 lit. a i ust. 4, art. 67 ust. 1 oraz art. 207 ust. 12a pkt 1 o finansach publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 305, z późn. zm.), art. 72 § 1 pkt 1 i § 2 pkt 1, art. 74a, art. 75 § 4a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, z późn. zm.), art. 9 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (Dz. U. z 2020 r. poz. 818, z późn. zm.), art. 41 ust. 2 pkt 4 oraz art. 46 ust. 2a ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1668, z późn. zm.),

po rozpatrzeniu na posiedzeniu jawnym w dniu 18 sierpnia 2021 r. wniosku .....,
....., nr KRS ....., z siedzibą:
.....,

str. 1

w sprawie:

ponownego rozpatrzenia sprawy zakończonej decyzją nr 96/21 Zarządu Województwa Świętokrzyskiego z dnia 26 maja 2021 r. w sprawie nadpłaty dofinansowania,

Zarząd Województwa Świętokrzyskiego, jako Instytucja Zarządzająca Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014-2020

orzeka:

utrzymać w mocy decyzję nr 96/21 Zarządu Województwa Świętokrzyskiego z dnia 26 maja 2021 r. w sprawie nadpłaty dofinansowania.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 11 czerwca 2021 r., złożonym osobiście w Urzędzie Marszałkowskim Województwa Świętokrzyskiego w Kielcach w dniu 14 czerwca 2021 r., ...
.....w ....., zwany dalej „Beneficjentem” zażądał ponownego rozpatrzenia sprawy zakończonej decyzją nr 96/21 Zarządu Województwa Świętokrzyskiego z dnia 26 maja 2021 r. w sprawie nadpłaty dofinansowania, zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”. Zaskarżoną decyzją Zarząd Województwa Świętokrzyskiego, zwany dalej „Instytucją Zarządzającą”, odmówił Beneficjentowi, stwierdzenia kwoty nadpłaty w wysokości 125 096,40 zł (słownie: sto dwadzieścia pięć tysięcy dziewięćdziesiąt sześć złotych, 40/100) na podstawie umowy nr RPSW..... zawartej w dniu 8 czerwca 2017 r. o dofinansowanie Projektu pn. „Nowoczesna wieloosiowa obróbka metali z innowacyjną metodą sprzedaży”, zwanej dalej „umową o dofinansowanie”.

W przedmiotowym wniosku Beneficjent zażądał „*uchylenia zaskarżonej decyzji w całości i orzeczeniu o stwierdzeniu nadpłaty ewentualnie zawieszenia postępowania do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia w sprawie, w której Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach w dniu 31 grudnia 2019 roku wydał wyrok, sygn. akt: .....*” (pisownia oryginalna).

Właściwość Zarządu Województwa Świętokrzyskiego wykonującego zadania Instytucji Zarządzającej do rozpatrzenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wynika z art. 207 ust. 12a ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 305), zwanej dalej „u.f.p”. Zgodnie z art. 67 ust. 1 w zw. z art. 60 pkt 6 u.f.p. do spraw dotyczących należności z tytułu zwrotu płatności dokonanych w ramach programów finansowanych z udziałem środków europejskich stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego zwanej dalej „k.p.a.” i odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, z późn. zm.) zwanej dalej „Ordynacją podatkową”). W związku z powyższym, na podstawie art. 127 § 3 k.p.a. wniosek Beneficjenta o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczący zaskarżonej decyzji podlega rozpoznaniu przy odpowiednim zastosowaniu przepisów k.p.a. dotyczących odwołań od decyzji.

str. 2

Instytucja Zarządzająca, rozpoznając wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, posiada uprawnienia organu odwoławczego, o których mowa w art. 138 § 1 k.p.a., a zatem jest uprawniona do kontroli wydanej uprzednio decyzji oraz do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy.

W wyniku analizy materiałów zgromadzonych w sprawie Instytucja Zarządzająca stwierdza, że zaskarżona decyzja orzekająca o odmowie spółce ..... w ..... stwierdzenia kwoty nadpłaty w wysokości 125 096,40 zł (słownie: sto dwadzieścia pięć tysięcy dziewięćdziesiąt sześć złotych, 40/100) w ramach dofinansowania ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego na podstawie umowy o dofinansowanie została wydana w sposób prawidłowy i tym samym utrzymuje ją w mocy.

Instytucja Zarządzająca rozpatrując wniosek Strony o ponowne rozpatrzenie sprawy, przeprowadziła analizę i ocenę materiału dowodowego zebranego w sprawie oraz dokonała następujących ustaleń faktycznych.

Instytucja Zarządzająca zawarła w dniu 8 czerwca 2017 r. z Beneficjentem, umowę o dofinansowanie projektu nr RPSW..... pn.:..... pn.: „.....” na kwotę dofinansowania ze środków EFRR w łącznej wysokości 833 976,00 zł.

Na podstawie Informacji Pokontrolnej oznaczonej nr .....z kontroli końcowej projektu nr RPSW....., Zarząd Województwa Świętokrzyskiego pełniący funkcję Instytucji Zarządzającej Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014-2020 nałożył korektę finansową w wysokości wydatków niekwalifikowalnych: 259 715,25 zł, w tym środków dofinansowania: 202 577,90 zł, w związku z naruszeniem zasady konkurencyjności z tytułu dokonania istotnych zmian postanowień zawartej umowy w sprawie zamówienia w stosunku do treści oferty. Instytucja Zarządzająca poinformowała Beneficjenta, że wskutek pomniejszenia wydatków kwalifikowalnych ujętych we wniosku o płatność w końcowym rozliczeniu projektu w ramach wniosku o płatność końcową zaistniała nierozliczona kwota płatności zaliczkowej ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w wysokości: 77 481,50 zł, podlegająca zwrotowi wraz z odsetkami, zgodnie z zapisami umowy o dofinansowanie.

W związku z powyższym Instytucja Zarządzająca na podstawie art. 143 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz. Urz. UE L 347/320 z 20.12.2013 r.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1303/2013”, oraz art. 9 ust. 2 pkt 8 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowych w perspektywie finansowej 2014-2020 (Dz. U. z 2020 r. poz. 818, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą

wdrożeniową”, oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 29 stycznia 2016 r. w sprawie warunków obniżania wartości korekt finansowych oraz wydatków poniesionych nieprawidłowo związanych z udzielaniem zamówień (Dz. U. poz. 200, z późn. zm.) ustaliła wysokość wymierzonej korekty finansowej w następujący sposób:

$$W_p = W\% \times W_{kw},$$

$$259\,715,25 \text{ zł} = 25\% \times 1\,038\,860,98 \text{ zł}$$

gdzie znaczenie poszczególnych symboli jest następujące:

W_p – wartość pomniejszenia,

W_{kw} – wartość faktycznie poniesionych wydatków kwalifikowalnych dla danego zamówienia (wydatek przedstawiony do refundacji we wniosku nr RPSW.....),

$W\%$ – stawka procentowa – 25% wskazana w pkt. 28 załącznika do rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 22 lutego 2017 r. (Dz. U. z 2017 r. poz. 615) pod nazwą Stawki procentowe przy obniżeniu wartości korekt finansowych i pomniejszeń dla poszczególnych kategorii nieprawidłowości indywidualnych z tytułu dokonaniu istotnych zmian postanowień zawartej umowy w sprawie zamówienia w stosunku do treści oferty.

Jednocześnie biorąc pod uwagę montaż finansowy i 78% poziom dofinansowania, korekta wydatków kwalifikowalnych w związku ze stwierdzoną nieprawidłowością indywidualną ujętą we wniosku o płatność nr RPSW.....wyniosła: $259\,715,25 \text{ zł} * 78\% = 202\,577,90 \text{ zł}$.

Na podstawie Informacji Pokontrolnej oznaczonej Nr .....Instytucja Zarządzająca dokonała pomniejszenia wydatków kwalifikowalnych ujętych przez Beneficjenta w niezatwierdzonym wniosku o płatność pośrednią nr RPSW..... oraz dokonała zatwierdzenia rozliczenia końcowego wniosku o płatność nr RPSW..... Instytucja Zarządzająca poinformowała Beneficjenta pismem znak: EFRR-V.433.2.5.0436.4.2019.KK z dnia 22 lutego 2019 r. oraz znak: EFRR-V.433.2.5.0436.5.2019.KK z dnia 22 lutego 2019 r., że wskutek pomniejszenia wydatków kwalifikowalnych ujętych we wniosku o płatność w końcowym rozliczeniu projektu w ramach wniosku o płatność końcową zaistniała nierozliczona kwota płatności zaliczkowej ze środków EFRR w wysokości: 77 481,50 zł, podlegająca zwrotowi wraz z odsetkami, zgodnie z zapisami umowy o dofinansowanie. Instytucja Zarządzająca zgodnie z treścią z art. 207 ust. 8 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. „u.f.p.” pismem znak: IR-XIV.432.2.130.2019 z dnia 04.03.2019 r. wezwała Beneficjenta do zwrotu dofinansowania w łącznej kwocie 77 481,50 zł wraz z należnymi odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych w terminie 14 dni kalendarzowych od dnia doręczenia tego wezwania. Ponieważ Beneficjent nie dokonał zwrotu środków, zostało wszczęte postępowanie administracyjne zakończone wydaniem ostatecznej decyzji nr RPSW.IZ.UMWSW..... Zarządu Województwa Świętokrzyskiego z dnia 4 września 2019 r. określającej przypadającą do zwrotu kwotę dofinansowania ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz termin od którego naliczane są odsetki w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, zwanej dalej „decyzją o zwrocie”.

Beneficjent złożył do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach skargę na decyzję o zwrocie. W dniu 31 grudnia 2019 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach wydał wyrok sygn. akt....., zwany dalej „wyrokiem WSA”, którym w całości uchylił decyzję o zwrocie. Instytucja Zarządzająca w dniu 19 lutego 2020 r. wniosła skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego, którą zaskarżyła w całości wyrok WSA.

W dniu 26 lutego 2021 r. do Instytucji Zarządzającej wpłynął wniosek Beneficjenta z dnia 24 lutego 2021 r., w którym Beneficjent zawniósł o stwierdzenie kwoty nadpłaty wynikającej z błędnie skorygowanych przez Instytucję Zarządzającą wniosków o płatność nr RPSW.....i RPSW....., rozliczających udzieloną płatność zaliczkową. We wniosku Beneficjent stwierdził, że kwota nałożonej korekty finansowej w wysokości 125 096,40 zł została przez Instytucję Zarządzającą skorygowana wnioskiem rozliczającym zaliczkę i wnioskiem o płatność końcową, który również rozliczał zaliczkę, a takie działanie jest niezgodne z sekcją 6.2.2 dokumentu pn. „Wytyczne w zakresie sposobu korygowania i odzyskiwania nieprawidłowych wydatków oraz zgłaszania nieprawidłowości w ramach programów operacyjnych polityki spójności na lata 2014-2020”, zwanych dalej „Wytycznymi ws. korygowania”.

Instytucja Zarządzająca stwierdziła, że Beneficjent, składając wniosek o płatność nr RPSW.....z dnia 20 sierpnia 2018 r., po raz pierwszy zakwalifikował go jako „wniosek rozliczający zaliczkę” i ujął w nim wydatki kwalifikowalne do rozliczenia w kwocie: 1 045 860,98 zł, w tym dofinansowanie: 815 771,56 zł. W kolejnych wersjach tego wniosku o płatność korygowanych przez Beneficjenta w trakcie trwania procesu jego weryfikacji, w tym również i w wersji nr 5 tego wniosku, Beneficjent sukcesywnie zaznaczał pole „wniosek rozliczający zaliczkę” tj. kwalifikował go jako wniosek rozliczający zaliczkę. Dodatkowo, z uwagi na wysokość przekazanej zaliczki w wysokości: 708 879,60 zł oraz poniesienie kwoty dofinansowania na wysokość: 815 771,56 zł, Beneficjent skorygował pole „refundacja” i wskazał kwotę wnioskowanej refundacji w wysokości: 106 891,96 zł. Następnie, w dniu 31 sierpnia 2018 r. Beneficjent przekazał wniosek o płatność końcową nr RPSW..... na kwotę ujętego do rozliczenia dofinansowania z EFRR w wysokości: 18 204,44 zł.

Instytucja Zarządzająca stwierdziła, że nieprawidłowość ta została stwierdzona przed zatwierdzeniem ww. wniosków o płatność, w trakcie trwania ich weryfikacji. Instytucja Zarządzająca dokonała pomniejszenia wydatków kwalifikowalnych we wniosku o płatność nr RPSW..... zgodnie z zaleceniami zawartymi w Informacji pokontrolnej z dnia 8 lutego 2019 r. W związku z czym, Instytucja Zarządzająca pomniejszyła wydatki kwalifikowalne przed zatwierdzeniem tego wniosku i stwierdziła, że wynoszą one po pomniejszeniu 786 145,73 zł, w tym dofinansowanie: 613 193,66 zł. Mając na uwadze fakt, że nieprawidłowość wykryta została przed zatwierdzeniem wniosku o płatność oraz jej wysokość wynosi 202 577,90 zł pomniejszono więc płatność refundacyjną w całości tj. pomniejszono kwotę ujętego we wniosku przed pomniejszeniem dofinansowania w wysokości 815 771,56 zł o kwotę pomniejszenia w wysokości: 202 577,90 zł i stwierdzono rozliczenie dofinansowania na kwotę 613 193,66 zł. Mając na uwadze, że wniosek ten był zakwalifikowany również jako rozliczający zaliczkę przekazaną uprzednio w wysokości dofinansowania: 708 879,60 zł, stwierdzono nierozliczoną płatność zaliczkową w kwocie: 95 685,94 zł (tj. 708 879,60 zł – 613 193,66 zł), a co za tym idzie wnioskowana refundacja nie była zasadna i w całości została pomniejszona.

Zatwierdzenie wniosku o płatność oznaczało, że na etapie weryfikacji uprzednio poniesionych przez Beneficjenta wydatków Instytucja Zarządzająca nie stwierdziła uchybień czy nieprawidłowości. Dokumenty rozliczające udzieloną zaliczkę Beneficjent przedstawił dopiero na etapie procesu rozliczenia płatności zaliczkowej. Dopiero wtedy Instytucja Zarządzająca ma możliwość zweryfikowania dokumentów i zatwierdzenia obejmującego ich wniosku o płatność. Tylko takie zatwierdzenie ma więc znaczenie na gruncie przepisów art. 24 ust. 9 ustawy wdrożeniowej.

W tym miejscu Instytucja Zarządzająca posłużyła się treścią art. 24 ust. 9 pkt 2 ustawy wdrożeniowej, mówiącej o konieczności odzyskiwania środków przy zastosowaniu art. 207 ustawy o finansach publicznych w uprzednio zatwierdzonym wniosku o płatność. W analizowanym przykładzie bez wątpliwości jest fakt, że nieprawidłowość została wykryta w jeszcze niezatwierdzonym wniosku o płatność nr RPSW....., a co za tym idzie pierwszeństwo zastosowania miała bezsprzecznie procedura pomniejszenia wydatków kwalifikowalnych. Przepis art. 24 ust. 9 ustawy wdrożeniowej mówiący o pomniejszeniu wydatków nie dokonuje żadnych wyłączeń czy wyłączości stosowania tej metody tylko dla płatności refundacyjnych.

Analogiczna sytuacja dotyczyła również wniosku o płatność końcową nr RPSW....., ...który został złożony do weryfikacji na kwotę wydatków kwalifikowalnych 23 339,02 zł, w tym dofinansowanie: 18 204,44 zł. Mając na uwadze fakt, że po pomniejszeniu poprzedniego wniosku o płatność pozostała do rozliczenia kwota zaliczki w wysokości: 95 685,94 zł, a zgodnie z zapisami § 9 umowy o dofinansowanie wszystkie płatności zaliczkowe powinny być rozliczone w 100% w terminie nie późniejszym niż termin złożenia wniosku o płatność końcową, pod rygorem sankcji odsetkowych, ww. wniosek o płatność końcową został również zakwalifikowany jako wniosek o płatność rozliczający zaliczkę. W przypadku niezakwalifikowania tego wniosku jako wniosku rozliczającego zaliczkę Beneficjent zobowiązany byłby do zapłaty odsetek w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych od całej kwoty nierozliczonej zaliczki tj. od kwoty: 95 685,94 zł. W związku z czym takie działanie było bezspornie na korzyść Beneficjenta. Następnie należy wskazać, że kwota rozliczanego dofinansowania we wniosku o płatność końcową w wysokości 18 204,44 zł nie pozwalała na rozliczenie całości pozostającej do rozliczenia płatności zaliczkowej w kwocie: 95 685,94 zł, a co za tym idzie w wyniku weryfikacji tego wniosku o płatność stwierdzono nierozliczenie płatności zaliczkowej na kwotę: 77 481,50 zł.

Weryfikacja wniosku o płatność nr RPSW..... i wniosku o płatność końcową nr RPSW..... została zakończona w tym samym dniu tj. 21 lutego 2019 r. poprzez ich zatwierdzenie. Nieprawidłowość została więc stwierdzona w ww. ostatecznej Informacji pokontrolnej z dnia 8 lutego 2019 r., a wnioski o płatność zostały zatwierdzone po jej stwierdzeniu czyli w dniu 21 lutego 2019 r., a co za tym idzie w sposób jednoznaczny uzasadnia to zastosowanie mechanizmu pomniejszenia wydatków, przewidzianego treścią art. 24 ust. 9 pkt 1 ustawy wdrożeniowej.

Beneficjent powołał się na sekcję 6.2.2 pkt 8 Wytycznych ws. korygowania, zgodnie z którą w ramach systemu zaliczkowego, w sytuacji, gdy beneficjent nie wniósł zastrzeżeń, o których mowa w pkt 6, albo zastrzeżenia te zostały rozpatrzone negatywnie, i jednocześnie beneficjent nie miał możliwości zastąpienia wydatków nieprawidłowych innymi wydatkami kwalifikowalnymi w ramach tego samego wniosku o płatność, właściwa instytucja wzywa beneficjenta do zwrotu kwoty dofinansowania odpowiadającej stwierdzonej nieprawidłowości

lub do wyrażenia zgody na pomniejszenie kolejnych płatności na podstawie art. 207 ust. 8 u.f.p., a po bezskutecznym upływie terminu wskazanego w ww. wezwaniu, Instytucja Zarządzająca wydaje decyzję, o której mowa w art. 207 ust. 9 u.f.p.

Instytucja Zarządzająca stwierdziła, że ta sekcja Wytycznych ws. korygowania nie znajduje zastosowania w analizowanej sprawie, ponieważ nie zostały spełnione określone w niej przesłanki. Nie można uznać, aby wniosek o płatność nr RPSW..... mieścił się w ramach systemu zaliczkowego, ponieważ obejmował on również płatność refundacyjną.

Powołana wyżej sekcja Wytycznych ws. korygowania nie ma również zastosowania w tej sprawie, ponieważ Beneficjent miał możliwość zastąpienia wydatków nieprawidłowych innymi wydatkami kwalifikowalnymi i z tej możliwości skorzystał, zastępując część wydatków innymi.

Instytucja Zarządzająca odniosła się również do stanowiska Beneficjenta zaprezentowanego we wniosku o stwierdzenie nadpłaty, w którym Beneficjent wskazał, że został zobligowany do przedłożenia skorygowanego wniosku rozliczającego.

Instytucja Zarządzająca zaznaczyła, że twierdzenie to nie znajduje oparcia w materiale zgromadzonym w aktach sprawy administracyjnej tj. odpowiednio w kierowanej przez system teleinformatyczny SL korespondencji do Beneficjenta dotyczącej przebiegu procesu weryfikacji wniosku o płatność w wiadomości z dnia 15 lutego 2019 r. czy piśmie znak: EFRR-V.433.2.5.0436.4.2019.KK z dnia 22 lutego 2019 r., przesłanych po wystawieniu ostatecznej Informacji pokontrolnej z dnia 8 lutego 2019 r. brak jest treści, które mogłyby potwierdzić zaprezentowane stanowisko Beneficjenta.

Ponadto, Instytucja Zarządzająca odniosła się do stwierdzenia Beneficjenta z wniosku o stwierdzenie nadpłaty, że kwota do zwrotu została określona w trybie bezdecyzyjnym w drodze zaleceń z Informacji pokontrolnej oraz następnie w drodze korekty wniosku o płatność rozliczającego zaliczkę.

Instytucja Zarządzająca wskazała, że w ostatecznej Informacji pokontrolnej z dnia 8 lutego 2019 r. została ustalona kwota korekty finansowej, a kwota do zwrotu została określona w trybie decyzyjnym tj. w decyzji o zwrocie, określającej przypadającą do zwrotu kwotę dofinansowania ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz termin od którego naliczane są odsetki w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych. W związku z czym, część korekty finansowej, podlegająca zwrotowi z uwagi na nierozliczenie płatności zaliczkowej na wymaganą kwotę zgodnie z zapisami § 9 umowy o dofinansowanie została określona na drodze ww. decyzji administracyjnej (tj. kwota: 77 481,50 zł), a pozostała część korekty finansowej (tj. kwota 125 096,40 zł) została pomniejszona przed wypłatą z płatności refundacyjnych w trakcie weryfikacji wniosku o płatność nr RPSW..... i RPSW..... tj. zgodnie z art. 24 ust. 9 pkt 1 ustawy wdrożeniowej. W tym miejscu wskazać należy również na treść art. 24 ust. 4 ustawy wdrożeniowej, gdzie wskazano, że: „Do stwierdzenia wystąpienia nieprawidłowości, pomniejszenia wartości wydatków kwalifikowalnych ujętych we wniosku o płatność złożonym przez beneficjenta, o którym mowa w ust. 9 pkt 1, i nałożenia korekty finansowej oraz w przypadku, o którym mowa w ust. 11, nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego.”

W związku z czym, Instytucja Zarządzająca wskazała, że na mocy art. 24 ust. 4 ustawy wdrożeniowej procedura nałożenia korekty finansowej czy pomniejszenia wydatków kwalifikowalnych we wniosku o płatność odbywa się w drodze bezdecyzyjnej tj. nieuprawnione byłoby wydawanie decyzji administracyjnej do tych czynności (por. uchwała Naczelnego Sądu Administracyjnego 7 sędziów NSA Warszawa z dnia 27 października 2014 r., sygn. akt II GPS 2/14), a co za tym idzie czynności dokonane przez Instytucję Zarządzającą w zakresie nałożenia korekty finansowej i pomniejszenia wydatków kwalifikowalnych we wniosku o płatność były jak najbardziej uzasadnione i zgodne z obowiązującym ładem prawnym.

W dniu 26 maja 2021 r. Zarząd Województwa Świętokrzyskiego wydał decyzję ostateczną nr 96/21 orzekającą o odmowie .....
.....w .....stwierdzenia kwoty nadpłaty w wysokości: 125 096,40 zł.

Na zaskarżoną decyzję Beneficjent w dniu 14 czerwca 2021 r. (doręczono osobiście), a więc w przewidzianym prawem terminie złożył do Urzędu Marszałkowskiego Województwa Świętokrzyskiego w Kielcach wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Przed wydaniem niniejszej decyzji stosownie do postanowień art. 10 § 1 k.p.a. Instytucja Zarządzająca pismem znak: IR-XIV.432.2.130.2021 z dnia 7 lipca 2021 r. zawiadomiła Stronę, iż przygotowany został materiał dowodowy do wydania decyzji w sprawie ponownego rozpatrzenia sprawy, w której w dniu 26 maja 2021 r. wydana została Decyzja nr 96/21 orzekająca o odmowie stwierdzenia kwoty nadpłaty ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego.

Ponadto przedmiotowym pismem Organ powiadomił Stronę o możliwości zapoznania się w siedzibie Instytucji Zarządzającej z aktami sprawy, w oparciu o które zostanie podjęta stosowna decyzja oraz o możliwości wypowiedzenia się, co do zebranych materiałów oraz zgłoszonych żądań w terminie 7 dni od daty otrzymania niniejszego zawiadomienia. Dodatkowo Instytucja Zarządzająca, zgodnie z art. 36 § 1 k.p.a., zawiadomiła Stronę, że ze względu na konieczność doręczenia niniejszego pisma oraz umożliwienia Stronie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, sprawa nie może być rozpatrzona w ustawowym terminie i wskazała nowy termin załatwienia sprawy, tj. do dnia 31 sierpnia 2021 r. Beneficjenta potwierdził odbiór niniejszego pisma w dniu 15.07.2021 r. W przewidzianym w zawiadomieniu terminie, Beneficjent nie zgłosił się w celu zapoznania się z dokumentami oraz nie wniósł pisemnych uwag.

W świetle art. 104 k.p.a. organ administracji publicznej załatwia sprawę przez wydanie decyzji, która rozstrzyga sprawę co do jej istoty w całości lub w części albo w inny sposób kończąc sprawę w danej instancji.

Na podstawie art. 67 ust. 1 w związku z art. 60 pkt 6 u.f.p. do spraw dotyczących należności z tytułu zwrotu płatności dokonanych w ramach programów finansowanych z udziałem środków europejskich stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735) i odpowiednio przepisy Działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa. Zgodnie z treścią art. 61 ust.

1 pkt 2 lit. a u.f.p. organami pierwszej instancji właściwymi do wydawania decyzji w odniesieniu do należności z tytułu zwrotu płatności dokonanych w ramach programów finansowanych z udziałem środków europejskich, są instytucje zarządzające. Stosownie do art. 9 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (Dz. U. z 2020 r. poz. 818, z późn. zm.), instytucją zarządzającą jest zarząd województwa.

Zgodnie z art. 75 § 4a Ordynacji podatkowej w decyzji stwierdzającej nadpłatę organ podatkowy określa wysokość zobowiązania podatkowego w prawidłowej wysokości w takim zakresie, w jakim powstanie nadpłaty jest związane ze zmianą wysokości zobowiązania podatkowego, **a w zakresie, w jakim wniosek jest niezasadny, organ odmawia stwierdzenia nadpłaty.**

W związku z powyższym, zaistniała konieczność, zgodnie z treścią art. 75 § 4a, ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, z późn. zm.) wydania przez Instytucję Zarządzającą odpowiedniej decyzji w przedmiocie o ponowne stwierdzenie kwoty nadpłaty środków dofinansowania.

Po ponownej analizie całości zgromadzonego materiału dowodowego należy stwierdzić, co następuje:

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Beneficjent stwierdza „(...) że przy uwzględnieniu aspektu wskazanych we wniosku naruszeń procedur obowiązujących także IZ przy wypłacie i kontroli wydatków kwalifikowanych w ramach projektu, w tym sprawdzenia poprawności procedury udzielania zamówień, to taka praktyka, w ocenie odwołującego, stanowi obejście wskazanych przepisów”.

Instytucja Zarządzająca podkreśla, że Beneficjent wskazał wyrok WSA w Kielcach uchylający decyzję jako przesłankę do stwierdzenia nadpłaty w ramach pomniejszenia dokonanego we wnioskach o płatność nr RPSW..... i RPSW..... Niezasadne jest zatem zarzucenie Instytucji Zarządzającej „obejścia przepisów” ponieważ Instytucja Zarządzająca odniosła się do zarzutów Beneficjenta zawartych we wniosku o stwierdzenie nadpłaty i w tym zakresie w oparciu o obowiązujące przepisy prawne zajęła stanowisko w sprawie. Beneficjent jak zresztą sam przyznaje we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, wskazał orzeczenie zawarte w nieprawomocnym wyroku WSA jako przesłankę do zaistnienia nadpłaty. Instytucja Zarządzająca związana tą przesłanką dokonała więc rozpatrzenia sprawy w tym wnioskowanym zakresie, a co za tym idzie nietrafiony jest wniesiony zarzut Beneficjenta.

Dodatkowo, Beneficjent w przedmiotowym wniosku pisze, że „wypłata praktycznie całości środków w ramach projektu zaliczką, rozliczaną dopiero przy kontroli końcowej projektu, a następnie „zasłanianie” się przez Organ faktem, że nieprawidłowość została dostrzeżona przed rozliczeniem takiego wniosku niweluje cały system opisany we wskazanych wytycznych, który miał zapewnić możliwość weryfikacji prawidłowości ponoszenia wydatków przez beneficjenta związanych z zamówieniami na jak najwcześniejszym etapie i przed wypłatą środków”.

Instytucja Zarządzająca uznaje ten argument za całkowicie bezzasadny ponieważ wykrycie nieprawidłowości przed zatwierdzeniem wniosku o płatność nr RPSW.....
..... i RPSW..... to bezsprzeczny fakt, który został szczegółowo opisany w zaskarżonej decyzji. Zatwierdzenie wniosku nr RPSW.....
i RPSW..... miało miejsce dopiero po nałożeniu korekty finansowej wskazanej w Informacji Pokontrolnej nr .....z dnia 8 lutego 2019 r., a co za tym idzie nieprawidłowość została stwierdzona przed zatwierdzeniem wniosków o płatność. Niezrozumiałe jest więc stanowisko Beneficjenta w tym zakresie, który twierdzi, że taki moment stwierdzenia nieprawidłowości „*niweluje cały system opisany*” w Wytycznych ws. korygowania. Beneficjent podpisał umowę o dofinansowanie, w której zawarto szczegółowy opis procedury udzielania i rozliczania płatności zaliczkowych a także wskazano w § 1 te same umowy wykaz wytycznych, które mają zastosowanie w ramach RPO 2014-2020. Ponadto zgodnie z § 9 ust. 1 wzoru umowy, Instytucja Zarządzająca może przekazać Beneficjentowi część dofinansowania w formie zaliczki, na podstawie zatwierdzonego przez Instytucję Zarządzającą wniosku o płatność w jednej lub kilku transzach przy czym wysokość transzy zaliczki nie może przekroczyć 85 % kwoty dofinansowania określonej w § 2 ust. 3. W dniu 8 maja 2018 r. Beneficjent złożył wniosek o płatność nr RPSW....., w którym zawniósł o płatność zaliczkową w kwocie 708 879,60 zł i w którym nie były wykazywane żadne dokumenty mające w przyszłości posłużyć rozliczeniu tej płatności zaliczkowej. W związku z czym znany był Beneficjentowi proces udzielania zaliczek, na tym etapie go nie kwestionował, ani dodatkowo nie wnioskował o przeprowadzenie stosownej kontroli dokumentacji przed wypłatą ww. zaliczki. Następnie w dniu 20 sierpnia 2018 r. przedłożył wniosek nr RPSW..... rozliczający ww. zaliczkę i wnioskujący o płatność refundacyjną. W tej sytuacji należy stwierdzić, że Beneficjent miał świadomość, że dopiero po złożeniu stosownej dokumentacji będzie możliwe dokonanie kontroli prawidłowości poniesienia wydatku. W tym miejscu należy zaznaczyć, że wzór umowy o dofinansowanie był znany Beneficjentowi już na etapie wnioskowania o dofinansowanie, gdy podjął decyzję o przystąpieniu do konkursu o określonych warunkach i zasadach przyjętych w ramach RPO 2014-2020. Taki system pomniejszenia płatności o nieprawidłowości stwierdzone przed zatwierdzeniem wniosku o płatność został określony w Wytycznych ws. korygowania obowiązujących w ramach RPO 2014-2020. Zatem Beneficjent podjął autonomiczną decyzję o przystąpieniu do konkursu, w którym obowiązywały omówione powyżej i w zaskarżonej decyzji zasady dofinansowania projektów.

Ponadto, nie jest zrozumiałe dla Beneficjenta dlaczego „*Organ nie zawiesił przedmiotowego postępowania do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia w sprawie, w której Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach w dniu 31 grudnia 2019 roku, sygn. akt: .....wydał wyrok zaskarżony następnie przez Organ do NSA*”. Beneficjent stoi na stanowisku, że Instytucja Zarządzająca powinna wypłacić żądane środki, a w sytuacji gdy prawomocny wyrok sądu uznałby, że opisany stan faktyczny i prawny jest podstawą do nałożenia korekty finansowej związanej z nieprawidłowością, Instytucja Zarządzająca powinna żądać od Beneficjenta zwrotu kwoty w wysokości 125 096,40 zł.

Zarzut ten jest niezasadny gdyż na Instytucji Zarządzającej ciąży obowiązek szybkiego prowadzenia postępowania, który wynika z art. 12 ust. 1 k.p.a. Jako podstawę swojego żądania Beneficjent wskazał przesłankę z art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. Tymczasem Instytucja Zarządzająca stwierdziła, że zagadnienie wstępne nie wystąpiło a swoje stanowisko

przedstawiła w postanowieniu nr 130/21 Zarządu Województwa Świętokrzyskiego z dnia 21 lipca 2021 r.

Instytucja Zarządzająca ponownie zauważa, że stanowisko Beneficjenta wskazujące na konieczność zapłaty środków obarczonych wykrytą i stwierdzoną nieprawidłowością, a następnie żądanie ich zwrotu niewątpliwie narusza przyjęty ład prawny wynikający z art. 9 ust. 2 ustawy wdrożeniowej, a co za tym idzie nie może zostać uwzględnione. W myśl niniejszego artykułu na Instytucję Zarządzającą nałożono ustawowy obowiązek prowadzenia kontroli realizacji programu operacyjnego, w tym weryfikacji prawidłowości wydatków ponoszonych przez Beneficjentów, a co za tym idzie zapobieganiu sfinansowaniu wykrytych nieprawidłowości. Zapobieganie sfinansowaniu wykrytych nieprawidłowości polega właśnie na tym, że Instytucja Zarządzająca w sytuacji, gdy istnieje możliwość niedopuszczenia do wypłaty środków dofinansowania, obarczonych nieprawidłowością stwierdzoną przed ich wypłatą, podejmuje działania w zakresie wstrzymania wypłaty takich środków (vide § 8 umowy o dofinansowanie). Tym samym poprzez właśnie takie wstrzymanie wypłaty środków dofinansowania realizuje się ww. ustawowy obowiązek zapobiegania sfinansowaniu wydatków niekwalifikowalnych.

Instytucja Zarządzająca stwierdza, że wyrok WSA jest nieprawomocny w rozumieniu art. 168 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, z późn. zm.), zwanej dalej „p.p.s.a.”, ponieważ Instytucja Zarządzająca wniosła od niego skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego. Oznacza to, że wyrok WSA nie wywołuje skutków prawnych w postaci wyeliminowania z obrotu prawnego decyzji o zwrocie, która ma przymiot ostateczności w rozumieniu art. 16 § 1 k.p.a. W związku z czym decyzja o zwrocie pozostaje w mocy.

Z mocy art. 152 § 1 p.p.s.a. wyrok WSA wywarł jedynie skutek w postaci tymczasowego wstrzymania skutków prawnych decyzji o zwrocie, tj. skutków dotyczących ewentualnego postępowania egzekucyjnego. Do czasu jego uprawomocnienia nie wywołuje jednak skutku wyrażonego w art. 153 p.p.s.a., a zatem nie wiąże Instytucji Zarządzającej ani w zakresie zawartej w nim oceny prawnej, ani wskazań co do dalszego postępowania (por. Dauter B., Kabat A., Niezgódka-Medek M., Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, opubl: LEX/el. 2019).

W myśl art. 110 § 1 k.p.a. organ administracji publicznej, który wydał decyzję, jest nią związany od chwili jej doręczenia lub ogłoszenia, o ile kodeks nie stanowi inaczej.

Wobec powyższego pozostają w mocy ustalenia Instytucji Zarządzającej, co do zaistnienia nieprawidłowości stwierdzonej korektą finansową i decyzją o zwrocie, a także skutków prawnych, które się z tym wiążą.

Decyzja o zwrocie wciąż pozostaje w mocy do czasu jej ewentualnego uchylecia prawomocnym wyrokiem sądowym, a wyrok WSA takiego przymiotu na dzień wydania niniejszej decyzji nie posiadał. Zdaniem Organu kolejny argument Beneficjenta należy uznać za bezpodstawny a mianowicie, że wstrzymywanie wypłaty środków dofinansowania związanych z korektą finansową jest bezpodstawne od dnia wydania wyroku WSA, ponieważ jak już to omówiono powyżej wyrok WSA jest nieprawomocny, nie wywołuje skutków prawnych w postaci wyeliminowania z obrotu prawnego decyzji o zwrocie.

Instytucja Zarządzająca mając na uwadze zapisy sekcji 6.2.2 pkt 8 Wytycznych ws. korygowania, stwierdza, że sposób postępowania w sytuacji stwierdzenia wystąpienia nieprawidłowości indywidualnej regulują przede wszystkim przepisy prawa, tj. art. 24 ust. 9 ustawy wdrożeniowej, oraz następnie art. 207 ust. 8 u.f.p.

Zgodnie z art. 24 ust. 9 ustawy wdrożeniowej występuje wyraźny podział na stwierdzenie wystąpienia nieprawidłowości indywidualnej przed zatwierdzeniem wniosku o płatność oraz po jego zatwierdzeniu.

W przypadku stwierdzenia wystąpienia nieprawidłowości indywidualnej przed zatwierdzeniem wniosku o płatność (vide: art. 24 ust. 9 pkt 1 ustawy wdrożeniowej) instytucja zatwierdzająca wniosek o płatność **dokonuje pomniejszenia wartości wydatków kwalifikowalnych** ujętych we wniosku o płatność złożonym przez beneficjenta o kwotę wydatków poniesionych nieprawidłowo.

W przypadku stwierdzenia wystąpienia nieprawidłowości indywidualnej w uprzednio zatwierdzonym wniosku o płatność (vide: art. 24 ust. 9 pkt 2 ustawy wdrożeniowej), instytucja zarządzająca **nakłada korektę finansową oraz wszczyna procedurę odzyskiwania od beneficjenta kwoty współfinansowania UE w wysokości odpowiadającej wartości korekty finansowej, zgodnie z art. 207 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.**

Reasumując, ustawodawca w sposób wyraźny i precyzyjny wskazał, że Instytucja Zarządzająca, która stwierdziła wystąpienie nieprawidłowości indywidualnej przed zatwierdzeniem wniosku o płatność zobowiązana jest do pomniejszenia wydatków we wniosku o płatność związanych z nieprawidłowością, a pomniejszenie to nie jest warunkowane otrzymaniem zgody od Beneficjenta.

W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości indywidualnej w uprzednio zatwierdzonym wniosku o płatność, Instytucja Zarządzająca może wezwać Beneficjenta do wyrażenia zgody na pomniejszenie kolejnych płatności na podstawie art. 207 ustawy o finansach publicznych.

Z analizy regulacji prawnych wynika, że ustawodawca w sposób wyraźny uzależnił sposób działania w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości od momentu jej stwierdzenia i jednocześnie nie dokonał żadnego wyłączenia od stosowania tej reguły w przypadku płatności dofinansowania w formie zaliczki.

Biorąc pod uwagę powołane przepisy Wytycznych ws. korygowania oraz mając na uwadze treść art. 24 ust. 9 pkt 1 ustawy wdrożeniowej należy wskazać, że dokonane pomniejszenie płatności refundacyjnych na łączną kwotę: 125 096,40 zł było zasadne i zgodne z ww. Wytycznymi, a co za tym idzie bezzasadne jest żądanie Beneficjenta zawarte we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy w zakresie kwoty w wysokości 125 096,40 zł.

Zgodnie z treścią art. 24 ust. 9 pkt 1 ustawy wdrożeniowej ustawodawca przewiduje nakaz pomniejszania płatności objętej wnioskiem o płatność, niezależnie od jej rodzaju oraz z uwagi na fakt stwierdzenia nieprawidłowości w trakcie weryfikacji wniosku o płatność przed jego zatwierdzeniem.

Stanowisko Beneficjenta wskazujące na konieczność zapłaty środków obarczonych wykrytą i stwierdzoną nieprawidłowością, a następnie dopiero żądania ich zwrotu w sposób

bezsprzeczny godzi i narusza przyjęty ład prawny wynikający z art. 9 ust. 2 ustawy wdrożeniowej, a co za tym idzie nie może zostać uwzględnione.

W odniesieniu do ww. stanowiska Beneficjenta, zwrócić należy również uwagę, że w przypadku opisanym w art. 24 ust. 9 pkt 2 ustawy wdrożeniowej nałożenie korekty finansowej nie zawsze będzie łączyć się z wszczęciem postępowania, o którym mowa w art. 207 u.f.p. Wszczęcie tego postępowania nastąpić może dopiero w odniesieniu do środków wypłaconych, a zatwierdzenie wniosku o płatność nie jest jeszcze równoznaczne z dokonaniem faktycznej wypłaty środków na rzecz beneficjenta (wyjątkiem jest tu sytuacja, gdy wniosek o płatność rozlicza wypłaconą wcześniej zaliczkę). Korekta nałożona po zatwierdzeniu wniosku o płatność, a przed wypłatą środków (blokująca wypłatę tych środków) nie będzie niosła za sobą konieczności wszczęcia postępowania w przedmiocie zwrotu dofinansowania (por. Poździk Rafał (red.), Komentarz do ustawy o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 Opublikowano: Wyd. Sejmowe 2016).

Należy również zaznaczyć, że powyższe stanowisko Beneficjenta należy uznać za nietrafione również z uwagi na treść artykułu 122 ust. 2 akapit 1 rozporządzenia nr 1303/2013, stanowiącego, że państwa członkowskie zapobiegają nieprawidłowościom oraz je wykrywają i korygują, a także odzyskują kwoty nienależnie wypłacone wraz z odsetkami z tytułu zwrotu tych kwot po terminie. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o nieprawidłowościach przekraczających 10 000 EUR tytułem wkładu z jakiegokolwiek funduszu polityki spójności lub z EFMR i regularnie informują ją o istotnych postępach przebiegu powiązanych postępowań administracyjnych i prawnych.

Dodatkowo zgodnie z treścią art. 72 lit. h Rozporządzenia nr 1303/2013 ma potwierdzenie stanowisko Instytucji Zarządzającej w zakresie niemożliwości dokonywania wypłat środków dofinansowania, obarczonych wykrytą nieprawidłowością, gdzie w myśl artykułu wskazano, że systemy zarządzania i kontroli, zgodnie z art. 4 ust. 8, zapewniają m.in. zapobieganie nieprawidłowościom, w tym nadużyciom finansowym, oraz ich wykrywanie i korygowanie, oraz odzyskiwanie kwot nienależnie wypłaconych wraz z odsetkami z tytułu zwrotu tych kwot po terminie.

Mając na uwadze powyższe, stanowisko Beneficjenta w zakresie wypłaty środków dofinansowania obarczonych nieprawidłowością i dopiero późniejszego żądania ich zwrotu należy w całości uznać za bezzasadne i niezgodne z obowiązującym ładem prawnym.

W niniejszym wniosku o ponowne rozpatrzenie Beneficjent podnosi „*Nie zachodziłaby przecież tożsamość spraw wypłata środków i ewentualne żądanie i naliczanie odsetek dla takiej „nowej” decyzji liczony byłby od okresu po wydaniu pierwszej decyzji. Pomimo zbieżności przesłanek żądania zwrotu w obu takich sprawach, dotyczyłyby one jednak innych środków finansowych*”.

Instytucja Zarządzająca stwierdza, że zastosowanie do sposobu i terminu naliczania odsetek ma przepis prawa krajowego art. 207 ust. 1 ustawy o finansach publicznych w treści, którego artykułu wskazano od kiedy naliczać odsetki. Niepoprawne jest określenie przez Beneficjenta terminu liczenia odsetek innego niż w przepisach obowiązującego prawa.

Jednocześnie Instytucja Zarządzająca pragnie zauważyć, że argumenty zawarte w przedmiotowym wniosku odnoszą się do zarzutów formułowanych w postępowaniu zwrotowym. Beneficjent nie skorzystał wtedy z przysługującego mu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, a teraz wnosi dalej argumenty w tym zakresie. Ponadto wniesione zastrzeżenia nie podnoszą żadnych nowych argumentów ani nie wskazują żadnych nowych dowodów lub stanowiska, stanowią jedynie powtórzenie pierwotnych zastrzeżeń, które zostały omówione w decyzji ostatecznej nr RPSW.IZ.UMWSW..... z dnia 4 września 2019 r.

W sytuacji gdy Instytucja Zarządzająca rozpoznająca wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy stwierdzi brak podstaw do jej uchylenia ma obowiązek wydać decyzję o utrzymaniu w mocy zaskarżonej decyzji, zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a.

W świetle powyższego Zarząd Województwa Świętokrzyskiego, jako Instytucja Zarządzająca Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014-2020 orzeka jak w sentencji.

Wydając decyzję, Zarząd Województwa Świętokrzyskiego oparł się na następujących dokumentach:

- 1) umowa o dofinansowanie nr: RPSW..... z dnia 8 czerwca 2017 r. wraz z aneksami nr: RPSW..... z dnia 17 lipca 2017 r., RPSW..... z dnia 16 kwietnia 2018 r., RPSW..... z dnia 24 lipca 2018 r., RPSW..... z dnia 30 lipca 2018 r.,
- 2) Wytyczne w zakresie sposobu korygowania i odzyskiwania nieprawidłowych wydatków oraz zgłaszania nieprawidłowości w ramach programów operacyjnych polityki spójności na lata 2014-2020,
- 3) wnioski o płatność wraz z załącznikami i korespondencją,
- 4) pismo Instytucji Zarządzającej znak: EFRR-VIII.433.N.II.225.3.2018.RJ z dnia 8 lutego 2019 r. wraz z załączoną ostateczną Informacją Pokontrolną nr ..... z dnia 8 lutego 2019 r.,
- 5) pismo Instytucji Zarządzającej znak: EFRR-V.433.2.5.0436.4.2019.KK z dnia 22 lutego 2019 r.,
- 6) pismo Instytucji Zarządzającej znak: EFRR-V.433.2.5.0436.5.2019.KK z dnia 22 lutego 2019 r.,
- 7) pismo Instytucji Zarządzającej znak: KC-I.432.2.171.2019 z dnia 23 kwietnia 2019 r.,
- 8) decyzja Zarządu Województwa Świętokrzyskiego nr RPSW.IZ.UMWSW..... z dnia 4 września 2019 r.,
- 9) wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach sygn. akt ..... z dnia 31 grudnia 2019 r.,
- 10) skarga kasacyjna Instytucji Zarządzającej sygn. akt ..... z dnia 18 lutego 2020 r.,
- 11) wniosek Beneficjenta o stwierdzenie nadpłaty z dnia 24 lutego 2021 r.,
- 12) pismo Instytucji Zarządzającej znak: IR-XIV.432.2.130.2021 z dnia 25 marca 2021 r., tj. zawiadomienie o zgromadzeniu materiału dowodowego.

- 13) wniosek Beneficjenta o ponowne rozpatrzenie sprawy o stwierdzeniu nadpłaty z dnia 11 czerwca 2021 r.,
- 14) decyzję nr 96/21 Zarządu Województwa Świętokrzyskiego z dnia 26 maja 2021 r. w sprawie nadpłaty dofinansowania,
- 15) pismo Instytucji Zarządzającej znak: IR-XIV.432.2.130.2021 z dnia 7 lipca 2021 r., tj. zawiadomienie o zgromadzeniu materiału dowodowego.

POUCZENIE

Decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. Na decyzję służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji za pośrednictwem Zarządu Województwa Świętokrzyskiego.

Wpis od skargi jest stosunkowy i wynosi 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł. Strona ma prawo ubiegać się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy.

MARSZAŁEK

WOJEWÓDZTWA ŚWIĘTOKRZYSKIEGO

ANDRZEJ BĘTKOWSKI

Kielce, dnia .....

Decyzja została sporządzona w trzech egzemplarzach, które otrzymują:

- 1) ....., z siedzibą .....,
..... – 1 egzemplarz,
- 2) a/a – 2 egzemplarze.

str. 15

